

## תשע"ו - Shavuot - WhatsApp

(1- כל עלייה ממדריגה למדריגה היא ע"י רצוא ושוב -

על אברהם אבינו כתיב 'הלוך ונסוע הנגבה', ופירושו הפנימי הוא, ש'נגבה' הכוונה ל"בחינת ומדת אהבה העליונה" (תו"א ד"ה בחודש השלישי), כי 'נגבה' (דרום) היא 'סטרא דימינא' (זהר לך פד, א), וימין היא בחינת חסד ואהבה כלשון הזהר 'חסד דרועא ימינא'.

ופירוש 'הלוך ונסוע' - שלכאורה הוא לשון מיותר - הוא: 'הלוך' - בחינת 'רצוא', ו'נסוע' - בחינת 'שוב'. היינו, שאברהם אבינו היה הולך ועולה בעבודתו מדרגה לדרגה באופן תמידי עד שנעשה 'כלי' ו'צינור' לחסד עליון של הקב"ה.

ועלייתו היתה בבחינת רצוא ושוב, כי כל עלייה היא ע"י ב' בחינות אלו של 'רצוא' ו'שוב'. על דרך משל עוף הפורח למעלה, שמנענע בכנפיו למעלה (רצוא) ולמטה (שוב), ועל ידי זה דוקא ביכולתו לעלות מעלה מעלה.

"וכך כל הנוסע וניזוז ממקום למקום, אי אפשר כי אם ברצוא ושוב, כנוסע ממקום למקום, שינוח ויחזור [ויסע, ויחזור] וינוח" (מאמרי אדמו"ר האמצעי במדבר ח"ב ע' תרפה).

ובעבודת ה' המשמעות היא, שלרגע קצר האדם מפסיק מעלייתו ונח קצת (שוב), ומיד ממשיך בעלייתו עוד יותר (רצוא), עד שלבסוף מגיע למעלה מעלה.

(ע"פ תו"א יתרו ד"ה וכל העם רואים)

(2- מה ההתבוננות המיוחדת המעוררת בלב האדם תנועת הרצוא -

'רצוא' הוא מ"לשון 'מרוצה', כמו הרץ ממקומו להלאה" (תו"א א, ד), כי ענינו הוא - תשוקה עזה לצאת מגדרי והגבלות העולם ולעלות למעלה מעלה להיכלל ולהיבטל בהקב"ה עצמו.

וענין זה מתעורר באדם ע"י ההתבוננות בכך שחיות כל העולמות כולם - עליונים ותחתונים - אינה אלא מבחינת 'זיו' והארה המתפשטים מאתו יתברך, ואילו מהותו ועצמותו מובדל ומרומם לגמרי מכל גדר הבריאה. וככתוב 'הודו על ארץ ושמים', שרק הארה זויו ('הוד') בלבד של הקב"ה מתלבשים בארץ ושמים להחיותם.

וע"י התבוננות זו בגודל ועוצם ההפלאה וההבדלה של הקב"ה עצמו ביחס לעולמות, ועד כמה כל העולמות לא חשובים ואינם תופסים מקום לפניו יתברך - הנה, יתעורר לב האדם ב'רצוא' ותשוקה אליו יתברך, כי יבוא להכרה אשר כל הדברים שבעולם, אפילו הדברים הכי חשובים והכי נעלים, ואפילו האורות והגילויים הרוחניים הכי עליונים, כולם כלא ממש חשיבי לגביו יתברך, ואשר על כן, תתעורר בלבו תשוקה גדולה ועצומה לדבקה בו יתברך בעצמו.

(ע"פ תו"א יתרו ד"ה וכל העם רואים)

(3- ביאור מאמר הספר יצירה 'אם רץ לברך - שוב לאחד' ע"פ חסידות -

נאמר בספר יצירה: 'אם רץ לברך - שוב לאחד', ופירושו:

לאחר שעולה מדריגות רבות זו למעלה מזו, בבחינת 'רצוא' ותשוקה ברשפי אש אלקית (ע"י ההשגה בהעדר תפיסת מקום של כל העולמות לגבי הקב"ה עצמו), הנה, כשמגיעים לדרגה עליונה מאד, שאין שייך שם שום השגה ותפיסה, אזי כל ההשגות הקודמות מתבטלות שם לגמרי, ואז הוא בא לבחינה של ביטול במציאות לגמרי, ולא יוכל לעלות עוד ב'רצוא' והשגה אלקית יותר, ובהכרח שיהיה אז בבחינת 'שוב לאחור' ממש.

והוא "כמו על דרך משל במלך בשר ודם כששמע מרחוק שהמלך בא בעיר, אזי רץ לקראתו במרוצה גדולה ותשוקה גדולה לראותו ('רצוא'). אבל כיון שהגיע מקרוב אל המלך, אזי נופל על הארץ בהשתחוואה, ואין בו רוח וכח להרים ראש נגדו, שנתבטל לגמרי מכל וכל ('שוב') (מאמרי אדה"ז תקס"ה ע' תכה).

וזוהו 'שוב לאחד', שתנועת ה'שוב' והביטול נמשכת מכך שמכיר מדריגה עליונה יותר באחדותו יתברך ('אחד') שאין שייך בה שום השגה אלא רק התבטלות מוחלטת.

(ע"פ תו"א יתרו ד"ה וכל העם רואים)~

(4- התעוררות 'רצוא' ו'שוב' בנפש האדם ע"י קיום תורה ומצות -

כאמור, כל עלייה היא ע"י ב' התנועות 'רצוא' ו'שוב', כמשל עוף הפורח למעלה, שזהו ע"י שמנענע כנפיו למטה (שוב) ולמעלה (רצוא), וחוזר על זה עוד ועוד עד שעולה למעלה מעלה.

והנה, "כל זה אינו רק במי שיוכל להיות בהפשטת הגשמיות לגמרי, להיות מרכבה עליונה ממש, כאבות שהן המרכבה בתמידות. . . אבל מי שלא יוכל להגיע למדריגה זו כלל. . . מצד חומר גופו ופחיתות ערכו ביותר, ודאי לא יוכל לעלות לה' אחד לעולם" (מאמרי אדמו"ר האמצעי).

ולכן, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעלות למעלה מעלה ע"י רצוא ושוב, ניתנו התורה והמצוות, שעל ידם דוקא יוכל כל אדם מישראל לעלות לדבקה בה'. שכן, רצוא הוא בדוגמת האש שנגבה למעלה, ושוב הוא בדוגמת המים שיורדים למטה. והנה, בכל מצוה ישנם ב' בחינות אלו של אש ומים, שהרי ע"י כל מצוה ממשיכים אלקות מלמעלה למטה, שזהו ענין ה'שוב' שבמצוות; וגם כל מצוה יש בה גבורות וצמצומים, ענין האש שמסתלק למעלה, היפך ההתפשטות וההמשכה של המים, שהרי המצוה צריכה להיות באופן מסוים דוקא, כמו סוכה שהיא גבוה למעלה מעשרים אמה פסולה, וכן ציצית צ"ל בחוטין שלמים, שכל פרטי ודקדוקי המצוות הם בחינות גבורות וצמצומים, ענין ה'אש' וה'רצוא'. ולכך, ע"י שהאדם מקיים מצוה שכלולה מב' בחינות אלו, הוא מעורר גם בנשמתו הקדושה להתעלות בעבודה הרוחנית בבחינת אש ומים, רצוא ושוב.

(ע"פ תו"א יתרו ד"ה וכל העם רואים)

(5- הביאור הפנימי בכך שדברי התורה נמשלו למים -

התורה נמשלה למים, ככתוב 'הוי כל צמא לכו למים', היינו שמי ש'צמא' לדביקות בה', עליו ללכת למי התורה לרוות צמאון זה. ואמרו רז"ל (תענית ז, א) על דמיון זה של התורה למים: 'מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך', כך הוא לגבי התורה.

ביאור דמיון זה ע"פ חסידות:

כשם שהמים היורדים ממקום גבוה למקום נמוך אינם משתנים כלל ממהותם הראשונה, אלא גם למטה הם נשארים כמו שהם למעלה - כך גם בתורה, אף שירדה משרשה למעלה בחכמתו יתברך העליונה, מכל מקום אינה משתנית כלל בירידה זו, אלא דברי התורה כפי שירדו למטה ונתלבשו בדברים גשמיים ונלמדים מתוך ספר גשמי, וכן קיום המצוות בגשמיות בפועל ממש, הם הם דברי הקב"ה וחכמתו ורצונו ית' ממש כפי שירדו למטה;

וזהו בניגוד לירידת והשתלשלות העולמות מלמעלה למטה, שככל שהחיות האלקית יורדת למטה יותר, כן ירבו הצמצומים וההעלמות, ובסופו של דבר אינה במהותה הראשונה כפי שהיתה למעלה, אלא באופן מצומצם ומועט יותר. נמצא, ש"מהות [התורה] המצוות כמו שהם למעלה בבחינת רצון העליון, נמשכים ומתלבשים ב[תורה] המצוות הגשמיים" (פלח הרמון).

(ע"פ תו"א יתרו ד"ה וכל העם רואים)